

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. szeptember 17.
(csütörtök)**

Szepesy László

HARAGSZOL ISTENRE?

Énekek: 130, 478

Alapige: Jónás 3,10-4,11

„És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbánta Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre. És igen rossznak látszott ez Jónás előtt, és megharagudott. Könyörgött azért az Úrhoz, és mondta: Kérlek, Uram! Avagy nem ez volt-e az én mondtásom, mikor még az én hazámban voltam? Azért siettem Tarsis-ba futni, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó. Most azért, Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet éntőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! Az Úr pedig mondta: Avagy méltán haragszol-e? Majd kiment Jónás a városból, és leült a város keleti része felől, és készített ott magának hajlékot, és ült az alatt az árnyékban, amíg megláthatta, mi lesz a városból? Az Úris-ten pedig egy tököt rendelt, és felnőtt az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza őt a hőség bántásától. És nagy örömmel örvendezett Jónás a tök miatt. De másnapra férget rendelt Isten hajnalkeletkor, és megszúrta az a tököt, és elszáradt. És lett napkeletkor, hogy tikkasztó keleti szelet rendelt Isten, és a nap rátűzött Jónás fejére, és ő elbágyadt. Kívánta azért magának a halált, és mondta: Jobb halnom, mint élnem! És mondta Isten Jónás-nak: Avagy méltán haragszol-e a tök miatt? És mondta: Méltán haragszom, mindhalálig! Az Úr pedig mondta: Te szánod a tököt, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem neveltél, amely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: Én pe-dig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer ember-nél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között, és az állat is sok?!”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, nem tudjuk a Te fel-séges nevedet Hozzád méltóan, kellőképpen tisztelni és dicsőíteni, mert oly vég-

telen a Te kegyelmed, hűséged és szereteted irántunk, hogy azt semmilyen emberi hála nem fejezheti ki eléggé.

Köszönjük Neked, hogy ebből a kegyelemből élhetünk minden nap. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is a Te jóságod és kegyelmed őrizte és igazgatta minden lépésünket, és minden velünk történő dolgot. Köszönjük, hogy a Te kezedben lehettünk, amelyből senki ki nem ragadhat minket.

És bár bűnös szívünk és gyarló óemberünk kívánsága sokszor az volt, hogy Tőled függetlenül, távol éljünk, önmagunk akarata szerint, mégis köszönjük Neked, hogy Téged hűséges Pásztornak ismerhetünk, aki nem hagyja az Ő juhait elkóborolni, hanem utánuk megy és visszaviszi a nyájhoz. Köszönjük Neked, hogy ezt a kegyelmedet is megtapasztalhatjuk. Hálát adunk azért, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus keresztdozata miatt kegyelmesen bánsz velünk.

Szeretnénk Téged arra kérni, hogy a szívünkben valóban indíts fel minket neved imádására, magasztalására, hálaadásra, engedelmességre. És kérünk ezzel a vágygal, hogy legyél úgy itt közöttünk, hogy Téged megláthassunk, akaratomat megérthessük, szívünkbe bevésődjék az, és meg is tudjuk cselekedni Lelked munkája révén. Kérjük, hogy ezt munkálva, így jelen léve közöttünk, áldd meg mai istentiszteletünket is. Kegyelmedben bízva kérjük mindezt, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Jónás könyvének utolsó fejezete az emberi harag mélységeit és az isteni kegyelem nagyságát, annak gazdagságának végtelenségét tárja fel előttünk. Ma esti alkalmunkon, a Jónás könyvről szóló igehirdetés sorozat befejezéseként erről a két témáról kell szólnunk: az ember haragjáról és Isten kegyelméről a felolvasott íge alapján.

Isten ebben a rövid 11 versben kétszer is felteszi Jónásnak a kérdést (és nekünk is): „*avagy méltán haragszol-e?*” Ezzel a kérdéssel az Úr nem csupán arra kérdez rá, hogy te is szoktál-e haragudni? Mert mindannyian szoktunk. Isten – bocsánat, hogy ezt így fogalmazom meg, nem bántólag akarom, de – nem ilyen felszínes kérdést akar feltenni nekünk: szoktál-e haragudni? Tudja jól, ismeri a szívünket, látja azt, hogy mindannyiunk szívében van harag. Hol többször, hol kevesebbszer jelenik meg, de van. Mennyei Atyánk a harag szívünkben lételénél súlyosabb dolgokat akar leleplezni bennünk.

Először is például azt, hogy mi miatt haragszunk? Mi az a dolog, ami miatt dühös indulat tölti el a szívünket és uralkodik el bennünk? Mi miatt kérdezte Isten Jónástól, hogy méltán haragszik-e? Először is azért, mert Isten Ninive népén megkönyörült, és nem pusztította el azt. Jónás emiatt megharagudott Istenre. Mi miatt?! Azért, mert megmenekült a nép, azért, mert Isten könyörült, és nem tartott ítéletet. Másodszor pedig akkor kérdezte meg Isten Jónástól ezt, hogy „*méltán haragszol-e?*”, amikor elpusztult a tök, amely oly „sokáig” (egy napig) árnyékot tartott a prófétának, és megóvta őt a hőségtől. Akkor is megkérdezte az Úr: „*méltán haragszol-e?*”

És ha összehasonlítjuk a két szóban forgó dolgot: Ninive népét és a tőköt, két összehasonlíthatatlan értékű dologról beszélünk. Több százezer ember életének értékét lehetetlenség még felbecsülni is. Valljuk be, hogy még egy emberi életet sem lehet eléggé felbecsülni. Hát még összevetni mindezt a sokaságot egy tők értékével! Azt a kérdést, hogy mi értékesebb, egy tők vagy több százezer ember élete, még feltenni is bűn volna. És ami döbbenetes, hogy Istennek mégis fel kell tennie ezt a kérdést, mert Jónást szembesítenie kell a szívében lévő haragjával. Mert ez a kegyes, hívő ember sajnálkozott egy tők kiszáradásán, de haragudott amiatt, hogy Isten megkönyörült Ninive népén!

Micsoda döbbenetes értékítélet ez: egy tők értékesebb, mint egy nagyváros népe. Egy növény pusztulása miatt jobban sajnálkozik az ember, mint ember-társa életének elmúlása felett. Milyen torz gondolkodás ez! Micsoda vakság az, amely nem látja meg ennek az ítéletnek az igazságtalanságát, sőt gonoszságát! És Istennek e miatt a vakság miatt rá kell kérdeznie: „*avagy méltán haragszol-e?*” De ne legyünk olyanok, akik más szemében meglátják a szálkát, a magukéban pedig nem veszik észre a gerendát, nézzünk egy kicsit a saját házunk táján szét.

Mert be kell vallanunk, hogy mi is mennyire haragudni tudunk apróbb dolgok miatt, a komolyakat pedig a legtöbbször észre sem vesszük. Az ember ma is ilyen torz mérlegen ítéli meg életének dolgait. Mert ha kényelmünket valami megzavarja, akkor úgy kiborulunk, mintha valami hatalmas tragédia történné. A kis dolgot hatalmassá tesszük, mint Jónás is tette a tökkel. A tők jó volt neki, árnyékot tartott, védte őt, kényelmes volt, a kényelmét biztosította. Pedig micsoda egy tők? Apróság, semmiség. És mégis hogy tudott érte haragudni a próféta, Isten embere.

De valóban érdemes bosszúsnak lenni ilyen dologért? Érdemes azért haragudnunk, mert lekéssük a villamost, vagy mert esetleg megromlott a tej a hűtőben? Tényleg dühösnek kell lennünk azért, mert hosszú a sor a boltban, vagy mert valaki 5 percet késett a megbeszélt időponthoz képest? Apró dolgoknak tűnnek, mégis olyan hatalmasakat csinálunk belőlük, hogy azt nem lehet kifejezni. És ami döbbenetes, hogy miközben az apróbb dolgokért bosszúsak vagyunk, az igazán komolyakat észre sem vesszük sok esetben.

Isten komolyan szeretné, ha elgondolkoznánk azon, hogy valóban jobban szánunk-e egy tőköt, mint az embereket? Ha az életed kényelmét biztosító apró dolgokat elveszted, azon bosszankodsz, de hidegen hagy, hogy a szomszédod egyedül van egész héten, és csak a televízió szól hozzá? Megsiratod a régi kedvenc kesztyűdet, amit elhagytál, miközben az hidegen hagy, hogy fiatalok ezrei vesznek el a szétesett családok, az alkohol, a drog, a kábítószer, a számítógép és egyéb dolgok miatt? Milyen könnyörtelen és milyen önző tud lenni az emberi szív! A saját kényelme miatt bánkódik, mások nyomorúsága felett pedig nem indul meg.

„*Méltán haragszol-e?*” – kérdezi Isten a hívő embert, mert Jónás nem vált hitlenné azzal, hogy ezt tette. Isten kérdése hozzánk szól. Méltó-e a hívőkhöz ez a harag? És a kegyes ember sajnós Jónással együtt azt tudja felelni erre a kér-

désre, hogy igen, az. Még meg is tudom indokolni, hogy miért haragszom jogosan. Azért haragszom, mert Isten ügyét féltem – mondja Jónás. Hogyan? Hát úgy, ahogyan ő is mondja: azért haragszom, mert te, Uram, hagyod, hogy a szavad hiteltelenné váljon: ítéletet hirdettetsz velem a niniveieknek, és erre az nem következik be. Mit fognak mondani ezek a pogányok? Isten nem tartja be a szavát? Jól tudtam én, Uram – mondja Jónás –, hogy „*Te irgalmas és kegyelmes Isten vagy*”, ezért nem akartam én ítéletet hirdetni, mert tudtam, hogy ez lesz a vége: megkönyörülsz rajtuk. És ezért hazugnak gondolnak engem a niniveiek, Téged pedig gyalázzni fognak (közben semmi ilyesmit nem olvasunk az Igében, hogy ez történt volna – de a hívő ember jól tudja). Rosszul tetted, Uram, nem így kellett volna cselekedned. És a hívő ember haragjában máris kioktatta Istent. Én jobban tudom, hogy mi lenne Isten dicsőségére: ítéletet kell tartani – mondja itt Jónás. Hogy méltán haragszom-e? Igen! – mondja a kegyes ember.

Azt kell mondjuk, hogy bizonyos szempontból Jónás tényleg féltette az Urat, és valamennyire jó szándék vezette gondolkozásában, mert nem akarta, hogy a niniveiek Istent gyalázzák, mert nem akarta, hogy Istent hiteltelennek tartsák azért, mert nem következik be az ítélet, ami előre meghirdettetett. De mégis ezt a túlbuzgóságot (mert ez bizony az, a hívő ember túlbuzgósága) Isten megítéli, amikor megkérdezi Jónástól: „*méltán haragszol-e?*” Éspedig azt a gőgöt ítéli meg benne, hogy azt gondoljuk, hogy jobban tudjuk, hogy Istennek mit hogyan kellett volna tennie.

Hányszor vagyunk így mi is! Nem bízunk Isten végtelen hatalmában, amely a rosszat is képes jóra fordítani, és ezért bosszankodunk, és kioktatjuk Őt. Nekem jobb lett volna az a lány vagy az a fiú – vádolják Istent sok esetben –, nekem jobb lett volna az a másik állás, ha hagyod, hogy odamenjek, és azt végezzem. Nekem sokkalta jobban alakult volna az életem, ha ez meg ez másként történt volna, mint ahogyan azt az Úr megtette. És a hívő ember vádolja Istent. Miért? Mert nem érti az Ő útjait. De hogyan is érthetnénk meg mindent Isten tervéből? Miért vagyunk bosszúsak? Azért, mert nem tudjuk azt, amit Isten már jó előre eldöntött, és nem akarja nekünk kijelenteni előre? Miért haragszunk rá ezért? Hogyan érthetnénk mi meg a mindenható Istent? A harag helyett nem inkább bízunk kellene Őbenne, és nem szabadna túlságosan buzgónak lennünk, hogy parancsolgassunk Őneki? Amikor látjuk, hogy Isten nevét gyalázzák, vagy az életünkben valami nem úgy történik, ahogyan azt mi szeretnénk, akkor nem kellene nekünk ismét kezünkbe venni a dolgok irányítását, hogy majd mi a rosszat jóra fordítjuk, majd mi megmondjuk Istennek, hogy ezt javítsd ki, ahogy ez a próféta itt teszi: Uram, nem tetted meg! Most imádkozom, megmondom, hogy mit kellett volna: pusztuljon a város. És Jónás kimegy a városból, és tényleg várja is azt, hogy az Úr majd hallgat rá, és az Úr majd valóban elpusztítja azt. Nem így oktatjuk-e ki Istent oly sok esetben? És ahelyett, hogy mi akarnánk a rosszat jóra fordítani, inkább kérnünk kellene Őt, hogy a sötétséget Ő tegye világossá, és a túlbuzgóságot vegye el a szívünkől, adjon inkább türelmet megvárni azt, amíg Ő cselekszik, megvárni azt, hogy a rosszat Ő fordítsa jóra, mert Neki áll hatalmában.

De Isten mást is kérdez tőlünk, hívőktől. Méltó hozzád, hogy egy város pusztulását kívánd, és közben kényelmesen visszavonulsz egy biztonságos megfigyelőhelyre, hogy meglásd, mi fog történni? Méltó-e Isten gyermekéhez az a jónási lelkiület, hogy bánom is én, hogy mi lesz ezzel a várossal, bánom is én, mi lesz a világnak a sorsa? Mit bánom én, ha elpusztul! Csak én legyek biztonságban, csak az én kényelmem maradjon meg! Méltó-e hozzád ez a jónási tétlenség, amely inkább kivonul a világból, mit sem téve annak megmeneküléséért? Nem azért jött-e a Megváltó, hogy megmentse a világot, és nekünk nem ebben a munkában kellene munkatársakká lennünk? Méltó-e hozzád csak elítélni és megítélni a világot, méltó-e az, hogy csak szörnyülködni tudunk, hogy mennyi borzalom történik abban, és méltó-e az, hogy duzzogunk, hogyha velünk esik meg, és mindeközben pedig nem akarunk világítani a világban? Testvérek, méltán haragszunk-e a világra Jónás módjára és tétlenségünkkel kívánjuk annak vesztét? Nem inkább csak magunkra kellene haragudnunk ilyen módon, ha ilyenek vagyunk?

És ez a fajta harag nem ismer korlátokat. „*A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás*”, mondja a Példabeszédek könyve (27,4). Nagyon igaz ez Jónás esetében is: a szívében csak úgy árad a harag. Milyen hatalmas harag az, amely hagy elveszni több százezer embert csak azért, hogy neki igaza legyen. De a szívében lévő harag nagyságát még mindig nem fejeztük ki, mert csak akkor látjuk meg azt, ha kimondjuk, hogy ez az ember magára Istenre haragudott, a végtelen hatalmú, kegyelmes, megváltó Úrra.

Haragja lényegében véve mindkét esetben Ellene szólt: az Úrra haragszom. Testvérek, valóban ilyen, Isten iránt haraggal a szívünkben akarunk Őelé kerülni? Mert Jónás ezt tette: odament és imádkozott ezzel a haraggal a szívében. És amikor mintegy megjelenik az Úr előtt, mit csinál? Elkezd vádolni és kérdőre vonni Őt. Tényleg így kell Isten előtt megjelennünk? Haragudva Őrá? De hogyan lehetne pont Őrá haragudnunk? Nézzük meg, hogy csak ebben a történetben is mennyire kegyelmes Isten maradt Ő!

Először is, amikor Jónás imádkozott teljesen helytelen indulattal a szívében, akkor Isten türelmes és békés maradt. Mert helytelennek kell mondanunk azt, hogyha valaki úgy imádkozik, hogy az ember nem tudja félni az Istent, és nem veti magát alá az Ő akaratának. Isten előtt elmondhatjuk keserűségünket, Ő ezt megengedi, kiönthetjük a szívünket, bánatunkat, fájdalmainkat, de vádolni Őt?! Ezt komolyan gondoljuk? Helytelen, ha úgy jelenünk meg Őelőtte, hogy csak vádolni tudjuk Őt, és magunkat Őfölé helyezzük ezzel. De Isten szerető Atyaként elfogadja még tökéletlen imádságainkat is, mert jóságos és megbocsátja hiányosságainkat és minden indulatunkat, amelyek akkor vannak a szívünkben, amikor imádkozunk Őhöz. Micsoda kegyelmes Úr! Jön a por-szem Őelé, hogy elítélje Őt, és Ő irgalommal és kegyelemmel hajol le hozzá.

Azután irgalmát abban mutatja meg leginkább, hogy hogyan felel Jónásnak. Ha egy lázongó tinédzser ilyen hangnemet ütne meg velünk szemben, én úgy gondolom, hogy a legtöbben jól helyretennénk és leszidnánk az illetőt, hogy tanuljon már egy kis tiszteletet. Ehelyett az Úr, amikor mi fordulunk Őhöz

így, szelíden odamegy a duzzogó Jónáshoz, és csak annyit kérdez: „*méltán haragszol-e?*” Mennyire türelmes az Úr az Övéivel, és mennyire hosszan tűrő!

Súlyos gyűlölet, önzés és gőg van az ember szívében, és Isten arra nem haraggal vagy büntetéssel akar válaszolni, hanem szeretetével akar legyőzni minket, ahogyan Ninivével is tette. Nekik sem az ítéletben akarta megmutatni magát – ha ezt akarta volna, lerombolta volna a várost –, ehelyett inkább a kegyelmében akart megjeleníteni Isten, és azt akarta, hogy így ismerjék meg Őt, a kegyelmes Urat. Isten a haragvó kegyeseket magához hívja, és szelíden azt mondja nekik: gondolkozz el, „*méltán haragszol-e?*” És azért teszi ezt, mert bár mi sok mindenkit elítélnénk, és hagynánk, hogy elpusztuljon, de Ő nem olyan, mint mi. Ő kegyelmes és szerető Atya! Ő nem hagyhatja elveszni Ninivét, amiben 120.000 gyermek élt, „*akik nem tudtak különbséget tenni jobb és bal kezük között*”. Isten nem hagyhatta elveszni ezt a bűnnel teli várost, és hadd mondjam így: ezt a bűnnel teli világot sem, mert úgy szereti Isten e világot, hogy helyette inkább „*az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”.

Az ember haragjával szemben Isten végtelen kegyelme és szeretete jelenik meg Jónás könyvének végén, és ez a könyv egyik fő üzenete: ismerd meg az Urat, és hidd el, hogy Ő irgalmas és kegyelmes, és a haragra Ő szeretettel válaszol. És ezt a haragot szeretné a mi szívünkben is kivenni.

Maga a könyv egy kérdéssel zárul. Kicsit furcsa is ez a befejezés, mert az embernek az az érzése, amikor végigolvassa Jónás könyvét, mintha egy kicsit hirtelen érne az véget. De ez sem véletlen. Isten nem véletlen akarja ezt az érzést kelteni bennünk, hogy nincs vége ennek a könyvnek, mert Isten folytatást akar. Azt akarja, hogy folytassuk annak végiggondolását, amit Ő kérdezt, és hogy válaszoljunk erre a kérdésre: „*méltán haragszol-e?*” Mert Isten nem költői kérdéseket tesz fel. Azért kérdez minket, hogy arra válaszoljunk. És az utolsó versben ezt kérdezi Isten: „*én pedig ne szánjam Ninivét?*” Ezt akár úgy is átfogalmazhatnánk: én pedig ne szánjam ezt a bűnbe veszett világot? Akármilyen bűnbe süllyedt is, erkölcsileg akármennyire is ingadozik, ne szánjam meg ezt a világot? S ennek a kérdésnek a párja pedig a már korábban feltett kérdés, hogy „*méltán haragszol-e?*” Haragszol-e Istenre azért, mert Ő megszanja ezt a világot? Harag van-e szívedben azért, mert megbántanak téged, mert kényelmetlen megörökök? És nem veszed észre, hogy mindeközben Isten nem haragszik: Isten könyörölni akar?

Hadd tegyem fel másként a kérdést: haragszol-e arra az Istenre, aki egyedüli megmentőd? Arra az Istenre, aki szánakozik Ninivén, szánakozik a világon, és szánakozik bűnös életed felett, és könyörül rajtad? Haragszol-e arra az Istenre, aki könyörületével és irgalmával harcol érted, nem pedig ítélettel és olyan büntetéssel, amelyet méltán megérdemelnél?

Ezek a kérdések egy út felé mutatnak – arra az útra, amelyre Isten rá akar minket terelni. Ez pedig az Ő szeretetének útja. Arra biztat minket, hogy ahelyett, hogy szívünk a világ és Isten iránti haraggal lenne tele, inkább kövessük Őt abban az irgalmasságban és szeretetben, amelyet megmutatott Ninive meg-

mentésében, s amelyet felragyogtatott a golgotai kereszten is! Amikor rajtakapjuk magunkat, hogy szívünket a harag tölti be, tegyük fel őszintén magunknak Isten kérdését: méltán haragszom-e, és vajon követem-e azt a Megváltót, aki életét adta ezért a világért? Ne vonuljunk ki a világból, ne is legyünk olyanok, akik csak a saját ügyes-bajos dolgaikkal foglalkoznak. Kövessük Mesterünket, azt az Istent, aki megkeresi Ninivét, hogy megmentse azt. Ezért a szeretetért és irgalmasságért imádkozzunk!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, először is szeretnénk azért hálát adni Neked, mert nem hagysz meg bennünket bűnünkben, indulatainkban, haragunkban, hanem utánunk jössz, az Ige szaván keresztül megszólítasz bennünket, tükröt tartasz elénk, és csalárd szívünkről lerántod a leplelt. Leleplezed azt az önzést, amely könnyen haragra gerjed, hogyha kényelméről van szó, ha az apró dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan azt szeretné, de nem törődik a felebarát életével, és nem törődik mások nyomorával. Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy ezek minket is kísértenek, és bűnbe visznek. És bocsásd meg azt, hogy Ellened is ki merünk kelni, hogy merünk Téged vádolni, felelősségre vonni mi, porszemek, azt a végtelen Istent, aki megmentett minket, aki saját magát áldozta fel azért, hogy mi megmeneküljünk.

Szeretnénk kérni, hogy ebben is újítsd meg a szívünket, hogy vedd el belőlünk a torz ítélkezést, értékrendet. Könyörgünk, hogy segíts Téged követni akkor is, amikor a világra nézünk, akkor is, amikor a Te ügyedben gondolkozunk, mint Jónás tette. Szeretnénk meglátni azt, hogy ennek a világnak Rád, a Te kegyelmedre és a Te irgalmadra van szüksége, mert csak Te mentheted meg.

És szeretnénk mértékletesek lenni a Neked való szolgálatban, az Érted való buzgólkodásban is, nehogy túlbuzgók legyünk. Adj nekünk alázatot, hogy ne akarjuk Neked megmondani, hogy mit hogyan tegyél, mert mi jobban tudjuk Nálad, hanem szeretnénk kérni, hogy vedd el ezt a vágyat a mi szívünkből, és adj helyette Beléd vetett bizalmat és türelmet, hogy Te cselekszel, és Te képes vagy még a rosszat is jóra fordítani.

Köszönjük Neked, hogy mindezekre rámutatsz, és hogy már formáltál ebben minket. Könyörgünk, hogy továbbra is formálj minket, hogy ne az ítélkezés nőjön bennünk, hanem a mások iránti szeretet, irgalom és szelídség.

Köszönjük Neked, hogy Te mindvégig türelmes vagy. Köszönjük, ha fedesz is bennünket, mint gyermekeiddel teszed ezt. Kérünk, hogy ebben is hadd tudjunk Téged követni.

Könyörgünk az előttünk álló hétért, segíts meg bennünket minden dolgainkban. Családjainkban Te legyél az Úr, a fej, segíts, hogy ott is ezt a szeretetet tudjuk megélni. Segíts meghalunk önmagunknak, a haragvó énünknek. És kérünk, hogy vezess bennünket abban is, hogy hogyan éljünk Neked, mint életre keltett, újjászületett emberek. Add meg a naponkénti bölcsességet, türelmet, szeretetet, hogy szeretteink, munkatársaink körében tudjuk világítani, a Te fényedet továbbítani.

HARAGSZOL ISTENRE?

Könyörgünk, hogy mindeközben maradj velünk kegyelmeddel, hogy a gonosz törébe ne jussunk. Kérünk, áldd meg gyülekezetünket, minden szolgálunkat, együttlétünket, hogy formálj bennünket, és a Te dicsőségedre tudjunk élni és hozzád hívogatni másokat.

Kegyelmedben bízva kérjük, hallgass meg minket!

Ámen.

478. dicséret

Strasbourg, 1539.

Ó ir-gal-mas Is-ten, Én kö-nyör-gé-sem-
ben Fü-le-det hoz-zám hajt-sad;
Ó i-gen jó Is-ten, Min-den szük-sé-gem-
ben Ál-dá-sod sza-po-rít-sad.

2. Ó hatalmas Isten, Keserűségemben Szívemet vidámítsad: Ó nagy és szent Isten, Minden félelmemben Elmémet bátorítsad.

3. Ó örök Úr Isten, A veszedelmekben Segedelmedet nyújtsad: Ó igaz Úr Isten, Kételkedésemben Hitemet gyámolítsad.

4. Ó áldott Úr Isten: Rossz testiségemben Lelkem hozzád hódítsad; Ó erős Úr Isten, A világ fényében Szemem világosítsad.

5. Ó teremtmény Isten, A kísértetekben A Sátánt elfordítsad; Ó megváltó Isten, Sok vétkezésimben Irgalmad bizonyítsad.

6. Ó szentelő Isten, Erőtlenségimben Kegyelmedet újítsad; Ó kegyelmes Isten, Éltetemnek végében Lelkemet boldogítsad.

Ráday Pál, 1677–1733.